

ELS NOVICIATS

Per tant no vol dir que han de viure a la misèria com moltes persones pensen i que no puguin tenir en el convent la televisió en color o el video.

Hem de pensar que són persones que treballen, ja sigui en l'educació o en hospitals i que a canvi del seu treball reben un sou com tothom que ho fa.

També és veritat que tenen fama de ronyosos i que sempre estan demanant. Bé, tan se val qui ho faci, no?

2.- El vot de castedat: això significa senzillament la continència absoluta, l'abstenció de tot plaer sexual.

I ara hem arribat a un dels punts on els nostres comentaris són els més irònics i malintencionats. Qui no ha dit mai o ha sentit dir allò de: "Sí, sí... ja m'agradaria veure-les,

Ara tot és arribar, descarregar i pagar (si és que és paga). I això sí que és trist.

També hem de deixar fora l'imatge de les monges i dels capellans amb el cinyel de castedat apretat al màxim, o flagelant-se cada cop que tinguin un mal pensament... O potser encara hi ha algú que ho fa. Problema seu.

3.- El vot de l'obediència: s'han de complir tots els manaments i tot allò que mani l'ordre.

I la Marta està convençuda de que això és el que realment vol fer, i em diu somrient:

"Ja sé que la gent diu que la vida religiosa està perdent atractiu, que això tenia sentit en altres temps però que això no és per la joventut actual, que no té res per oferir als joves d'avui... Però no pas per

Sí, Marta. M'has dit paraules molt belles, molt profundes... però en realitat poc vives. I de sobte se m'acut preguntar: Per què tan misteri? Per què no ens expliquen el que hi ha darrera de tot això? Per què no ens diuen el que passa veritablement dins d'un convent? Per què hi ha molts joves que fan el noviciat i de sobte se n'obliden d'ell i marxen?

Són molts per quès a contestar, oi?

Jo et diré el que penso: els joves no volen perdre la llibertat que ens prenen, no volem haver d'obeir sempre encara que no hi estem d'acord, no volen estar depenent sempre d'un algú, no volem deixar les nostres amistats...

A d'altres potser els importa més el que diran els pares, la família, o fins i tot la gent del barri o de l'escala, els amics; d'altres el fet de no poder formar una família pròpia.

I no crec que importi gaire el fet de que pensin que s'és un carrincló, un nen que de tan bó sembla tonto. El més important és que la figura de Déu i la del seu Fill han deixat d'impressionar a un gran nombre de joves. Déu ja no és el creador de tot quan existeix, ja no és el totpoderós que apremia als bons i castiga als dolents, que limita la llibertat, ja no és el Pare que ens estima, comprén i ajuda... Déu és més aviat una cosa que no podem concretar, que no podem palpar, que considerem llunyana, misteriosa i que en realitat ens resulta molt més fàcil deixar-nos de misticismes i oracions davant d'un fet que desconeixem quasi bé totalment.

I la figura de Jesucrist? També ens és més fàcil pensar que és un personatge històric que va ser capaç de moure un gran nombre de gent, que se'l seguia com a un líder posseïdor de grans ideals; però ja no està tan clar veure'l com el fill de Déu, que és ell mateix, com el seu enviat que es va fer home com nosaltres i que va morir per a redimir-nos del pecat.

Sí, Marta. El problema principal és la manca de fe que ens caracteritza. Però, contesta'm si pots: si partim de la base que ja no tenim fe en nosaltres mateixos, en tot el que fem cada dia, que no estem segurs de quasi bé res..., com podem tenir fe, com podem creure a finals del segle XX tot el que ens diu la religió?

Potser sí que ens manca aquest esperit obert a tot; però potser també ens manca a un líder que aglutini a tots, un líder d'idees revolucionàries i actuals, que fes sortir a la joventut d'aquest "muermo" on està enfonsada; ara, això sí, deixant de banda tant misticisme i essoterisme que arriben a convertir-se en cargants.

L'altre problema és que hi ha un gran nombre de religions i sectes, un guirigall de déus, sants i verges. Aquesta història està montada malament. Fa olor a carcomit, a vell. L'hauria de començar de bell nou, intentar crear un món com el que agradaria a la majoria dels humans i entre aquests, els religiosos. Tots som persones. Uns ens dediquem a ser bombers, paletes, a ser escombriaires, a escriure... i d'altres no només es posen al servei dels demés, sinó que a més si dediquen en cos i ànima a servir a Déu.

Marta, per una part t'admiro, però per un altre puc cantar somrient allò de:

*¡Quiero ser Santa!
¡Quiero ser beata!
Quiero ser canonizada
Azotada y flagelada
levitar por las mañanas
y en el cuerpo tener llagas
Quiero estar acongojada
alucinada y extasiada
tener estigmas en las manos
en los pies y en el costado
Quiero estar mortificada
y vivir enclaustrada
Quiero ser santificada
viajar a Roma y ver al Papa
Quiero que cuando me muera
mi cuerpo quede incorrupto
y que todos los que me vean
queden muertos... del susto*

Ivana Garin

o bé: "Diuen que d'aquell convent de frares surt un pasadís que arriba al bell mig del menjador del convent de les monges", i sinó pensem que són una colla de frustats i amargats que no han tingut sort.

Però pensem per un moment. Estem vivint en una època on només hi ha amor de lilit d'habitació de motel, amor de seients darrers de cotxe, amor de burdell... I on queda el joc d'atracció, d' enamorament, de recerca de l'èsser que té més afinitats amb el que jo vull?.

mi. Per mi és una experiència maravellosa, és sentir un "alguna cosa", una presència a través d'actituds, de lluites, de recerques... Trobo a Jesucrist quan començo a estimar, quan busco una resposta a les necessitats dels demés, quan no em tanco en mi mateixa... Aleshores em sento viva i així sento que faig sorgir vida".

Jo la miro pensativa, però ella continua: "Ell és qui té la iniciativa en la meua vida, i ara hi estic compromesa pel futur".

